

вади. Присутствующи-те млади дѣвойки шуш-  
няхъ си, и смѣяхася низко. Княгиня-та взе  
письмо-то, и прочете го съ вниманіе. Въ това  
время единъ отъ играчи-те, кой-то бѣше на-  
рѣдилъ игра-та си, и кой-то благодаренъ не  
бѣше отъ това посѣщеніе, удряше съ нетер-  
пѣніе прасты-те си на софра-та, и гледаше но-  
ва-та гостинка, коя-то смутила го бѣше на нѣ-  
гова-та игра, и коя-то позна, че той бѣше де-  
белій онъ Господинъ, кой-то на Сенатъ-атъ не ѝ  
прія прошеніе-то. Онъ като видѣ княгиня-та  
письмо-то да сгъва, извика съ ужасенъ гласъ:  
“Бостонъ!”, Прасковія смаяна, гледаше го да  
держи очи-те си верху нея, и като ѝ ся стори,  
че онъ на нея говоряше, отговори: “Какво же-  
лаете Господине? И това стори всички-те да  
ся засмѣятъ. Княгиня-та, рече ѝ, че много е  
благодарна отъ добро-то ѝ поведеніе, и отъ  
любовъ-та, коя-то она има камъ родители-те си:  
Обѣща ѝ ся послѣ, полезна да ѝ быде, и като  
рече нѣкои си думы по Французски на една  
жена, испроводи Прасковія съ глава-та си.

Въ первы-те дни, кои-то премина при но-  
ва-та си защитница Прасковія, видѣ себе си  
совсѣмъ уединена и усмутена. Она предпоче-